

Bilaketa

Saioa Iraola

Etxebizitza aitortua edo ez, urte osorako edo udako bi hilabeteetan husteko: zer da nahi duzuen? Ba... aitortua, urte osorako eta ahalik eta merkeena». Horixe erantzun diogu higiezin agentziako langileak egin digun lehenengo galderari. Ez da makala izaten ari alokairuko etxe bat aurkitzeko saiakera, non eta Zarautzen.

Hogeita hamar urte eta gero, Eusko Legebiltzarrak Etxebizitzaren Legea (3/2015) onartu du, eta bertan, eskubide subjektibotzat jotzen du: «...etxebizitza izateko eskubidea nahitaezkoa da gizakiarentzat...». Zenbait gairi helduko diola paper idatzian iragarri duen arren, oraindik argi-ilun dezentente ditu aferak, etxebizitzaren salneurriak eta alokairuak negozio biribila izaten ja-

rraitzen baitute. Oraindik, etxegabetzeak eguneroko errealitate dira Euskal Herrian, etxebizitzaren salneurriak goraka doaz berriro eta, alokairuko etxebizitzari dagokienez, berriz, oro har baldintza bidegabeak eskatzen dituzte: alokairuko etxebizitza ez deklaratzeko, urte osorako ez izatea, hileko kuota neurrigabea, bankuaren abala, bi hilabetetako fidantza etxe jabeari zuzenean transferentzia bidez ordaintzea...

Hari mataza korapilatua dago oraindik, baldin eta askatze bidean etxebizitza eskubidea berma dadin konpromiso politiko eta pertsonalak ez badira hartzen: hautsak hartzen ari diren etxeei erabilera bat emateko, alokairuko etxebizitza publikoak sustatzeko eta erregulatzeko, etxegabetzeak geldiarazteko, turismoak eta hirugarren

sektore indartsu baten ondorioek zer-nola-ko eraginak dituzten herritarren bizi maila eta aukeren inguruan hausnartzeko eta espekulazioari aurre egiteko neurriak hartzeko. Bitartean, herritar askok herentzian jasotako etxebizitza bat dute, edo hipoteka baten menean zorpetuta biziko dira datozen 50 urteetan, edo gurasoenean bizitzen jarraituko dute betiereko; eta beste asko soldataren zati handi bat etxebizitza gastuetara bideratzera behartuak gaude.

Salbuespenak egon badaudelako eta itxaropena galtzen den azkena delako, bilatzen jarraituko dugu. Hala ere, badaezpada, aukera guztiak aprobetxatu behar direla-eta, irakurleren batek alokatu nahiko lukeen etxe huts bat balu, idatzi mesedez. Eskerrik asko. •

Asto belarriekin

Joxean Agirre

Beste nonbait kontatua dut, baina iraila da, umeak eskolan hasi dira eta beste behin kontatuko dut pedagogia berrietan adituak direnek irakurtzen ikasteko guk umetan erabili genuen metodoa ere kontuan har dezaten. Afrikako tribu batetik inportatua dirudi, baina gure etxean apopilo egon zen maistrak asmatua ere izan zitekeen.

Eskolan sartu orduko makila bana ematen ziguten ume txikienei eta gerlari nano batzuen gisan joaten ginen arbeleraino, eta, han, tamaina handiko (metro erdiko altuera izango zuen) letra bana jartzen ziguten aurrean idatzirik, eta bakoitza bere letra jotzen hasten ginen, arbelari sekulakoak ematen alegia (behi, idi edo astoaren bizkarrak berotzen ondo entrenatuta zeuden batzuk), letraren izena

oihukatzen genuen bitartean. Bati “A” tokatuko zitzaion, besteari “B” eta hirugarrenari “C”. Guk iskanbila horren erdian ikasi genuen irakurtzen. Inork ezingo du uka metodoa aktiboa ez denik, fisikoa behintzat bai, eta gutxitan ikusi dut, bestalde, irakurketa metodo bat baserri giroan hain ondo txertatzen.

Eskola hartatik ez da Nobel saririk atera, oraingoz behintzat, baina guztiak moldatu dira alde edo moldez bizitzan, nire adineko mutil guztiek atera zuten gida-baimena, denek erosi zuten mendiko autobat, nirea baino askoz handiagoa, eta ezkerreko beso maukarik gabea handik aterata ikusi izan ditut trikitixa piezaren bat kasetean sartuta nire ondotik diosalak eginez igarotzen. Nik neuk ere ikasi nuen irakurtzen eta orain Zizek edo Badiouren

testu zailen bat ulertu ezinik nabilenean eskuineko eskua mugitzen dut nahi gabe, txikitako makila hura mugitzen nuen eran. Hori bai, gure eskolako metodo guztiak ez ziren horren aurrerakoiak. Pentsa, ikasturtea azkena bukatzen zuenak baserri baserri joan behar izaten zuen “*Soy burro*” zioen petoa soinean jantzita, bere amak etxean negar egiten zuen bitartean.

Esan didate ikastola askok Haur Hezikuntzan hormak bota eta espazio zabalak eratu dituztela nagusiak txikiagoekin nahas daitezten. Ez nabil oso enteratuta, baina “txokoetan” uste dut lan egiten dutela. “Joder!”, esan dut nirekiko, «gure eskolan bezala!». Bakarrik han neska nagusien txokoan urtea igarotzen zutela eskulanen orduan azken putz gelditzen zenarentzat petoa eta asto belarriak egiten. •